

betrekken. Zeker, wanneer ik uiteindelijk bij de eerste winkel mijn aankopen deed.

Ook al zei hij, “Dat hij het niet erg vond,” maar ik vond het zelf, supervervelend. Nou, je kent het wel, volgens mij echt een vrouwendingetje. Dit kon voor mijn gevoel echt niet meer! Hier ging ik me ook zeker niet beter van voelen. Er moest toch iets zijn... Als ik dan opstond en mijn partner al naar zijn werk was, kwamen de tranen al snel en bleven komen. Er moest iets gebeuren! Dit kon zo niet langer!

Mijn partner is echt een hondenmens, hij heeft ook eerder bouviërs gehad. Hij stelde voor (dat was begin zomer 2010), je moet je gedachten maar eens laten gaan, of wij een hondje kunnen nemen. Je bent allereerst niet de hele dag alleen en met zo’n klein hondje mag je toch ook alleen maar kleine stukjes lopen. En mijn partner zou in juni 2011 met vervroegd pensioen gaan. Ik heb er echt goed over nagedacht en het leek me eigenlijk wel een goed plan. Nadat wij besloten hadden een pupje te nemen, heeft mijn partner contact gezocht met een erkende bouvierkennel, waar zijn vorige bouvier ook vandaan kwam.

Hij vroeg haar: “Of ze ergens dit jaar nog een nestje verwachtte.”

Zij dacht dat ze medio september een nestje verwachtte en we zouden contact houden.

Het was begin september 2010 toen ze belde dat er een teefje zwanger was en dat, wanneer ze geboren werden er één voor ons bij zou zitten. Zij belde op een gegeven moment, dat het nestje geboren was op 15 september 2010. Zodra de pupjes weg

mochten, zou ze ons bellen en hebben we onze Sascha op 20 november 2010 opgehaald. We kwamen daaraan en de vrouw kwam naar ons toe, maar we zagen geen nestje met pupjes.

Dus wij vroegen: “Waar zijn ze?”

Ze zei: “Oh, die van jullie loopt ergens in het veld, met één van onze eigen honden.”

Het was, dus echt al een vrijbuiters. Nou, daar zagen we twee hondjes aankomen rennen, speels, kleddernat, die gelijk naar ons toe kwamen.

“Oké,” zeiden wij, “dit wordt dus onze Sascha.” Binnen alles in orde gemaakt qua stamboom en wat presentjes die we meekregen. Ik had al een dekentje meegenomen van thuis en ben achterin de auto gaan zitten met Sascha op schoot. Thuisgekomen was ze al snel gewend en wij vonden het helemaal geweldig. Ze was gelijk al zo’n stoer hondje. Nergens bang voor en ze liep al zo dapper mee. Zelfs voor het vuurwerk in december was ze niet bang. We hebben er met z’n drieën naar staan kijken.

Mijn partner werkte toen nog. Voor mij was het goed te doen, ze mocht toch nog geen verre afstanden lopen. Wat ik overigens ook niet kon, maar dat was geen probleem. Als de wekker ging voor mijn partner, zou hij het eerste rondje doen. De rest van de dag, dat was tot half vier, zorgde ik voor het hondje. Daar kwam bij dat hij, nog maar vier dagen werkte. Het was een heel rustige pup, als mijn partner naar zijn werk ging en haar eten had gegeven, tilde hij haar op bed naast mij. Ze legde haar hoofd op zijn kussen en samen deden we nog een dikke dut. Ik met mijn arm om haar rugje, zodat ze er niet uit kon vallen, en zij haar pootje

over mijn schouder. De kleine rondjes waren geen probleem voor mij, het was tenslotte honderd meter naar de bosrand. Maar er was weer leven in huis. Hondenbezitters zullen het kunnen beamen, dat je gewoon praat tegen het beestje. De opvoeding heeft mijn partner voor het grootste gedeelte op zich genomen. Een bouvier gaat door het vuur voor je, maar moet weten wie de baas is. Zij niet, dus. Hij heeft haar zo opgevoed, dat zij te allen tijde, voor mij in zou staan. Dat deed ze ook letterlijk soms. Het laatste rondje 's avonds om tien uur deed ik altijd. Dan was ik allang blij dat ik niemand tegen zou komen, want als ze iemand zag naderen ging ze als een blok voor me staan en was erg alert. Even voor de duidelijkheid, ze heeft nooit! iemand iets kwaad aangedaan.

Mijn partner is met vervroegd pensioen gegaan in juni 2011. We gingen in de zomer naar een hondenstrand. Het was er hartstikke druk. Achter ons zat een mevrouw met een kindje en een poedeltje. Verderop zaten twee jongelui met een soort van pitbull. Die liep al een paar keer richting het poedeltje. Sascha hield het maar in de gaten. Toen wij even gingen pootjebaden met Sascha, rende de pitbull naar het poedeltje. Sascha zag dit gebeuren en rende het water uit, naar de mevrouw met het poedeltje, en joeg de pitbull weg. Het poedeltje had er wel wat schrammen in de nek aan overgehouden en het bloedde iets. Sascha likte het poedeltje heel voorzichtig.

Wij zeiden tegen haar: "Vraag even hun naam en adres, mocht je alsnog naar een dierenarts moeten, dan kan je hen de rekening sturen."

Die mevrouw had het helemaal gehad en wij erbij. We zijn ook gezamenlijk vertrokken.